

PHẦN XXIII

Phong bước vào quán, anh đưa mắt tìm và thấy Phúc đang ngồi khuấy bên trong. Ngồi xuống đối diện với cô, Phong gọi cho mình ly cà phê:

- Xin lỗi, anh đến trễ.

Phúc mỉm cười:

- Em cũng mới đến thôi.

- Có chuyện gì không Phúc? Nghe điện của em, anh hơi ngạc nhiên đấy.

Lam Phúc khuấy đều ly nước của mình, Phong nhìn cô như quan sát nhưng không nói gì chỉ im lặng chờ đợi.

- Em muốn nhờ anh một việc được không?

- Em nói đi!

Phúc ngược lên nhìn Phong, gương mặt có vẻ trầm tư:

- Anh đừng đến nhà em nữa, em xin anh đấy.

Mắt Phong lóe lên nét gì đó nhưng vẫn không nói gì. Phúc quay nhìn nơi khác:

- Em xin lỗi, nhưng em không có cách giải quyết nào khác. Em không muốn bất cứ điều gì tổn hại đến chị mình.

Phong nhíu mày, anh định châm cho mình điều thuốc nhưng nhớ ra Hoàng My đã lấy hộp quẹt của anh nên Phong để gói thuốc trở lại túi. Phúc nhìn anh khẽ cười:

- Anh cứ hút đi, em không sao?

Phong khoát tay:

- Anh đang cố gắng bỏ.

Phúc nhìn anh:

- Vì Hoàng My à?

Phong gật đầu:

- Anh đã hứa thì phải thực hiện.

Lam Phúc nhếch môi, đôi mắt thoáng nét gì đó như đau đớn thâm lặng:

- Em không biết mình thích hay ghét vì tính thẳng thắn và vô tâm của anh nữa.

Phong nhíu mày nhìn cô:

- Trở lại chuyện lúc nãy đi. Anh không biết em đang ám chỉ điều gì nhưng nếu em không muốn nói, anh sẽ tôn trọng quyết định của em.

Phúc nhìn anh rồi cúi xuống khuấy nhẹ ly nước của mình:

- Cảm ơn anh!

- Em hẹn anh ra đây là vì điều này à? Tự giờ nghe em nói, anh đã hiểu phần nào nhưng không rõ ràng. Anh chỉ muốn nói nếu anh làm điều gì gây hiểu lầm thì anh xin lỗi.

Lam Phúc ngược lên nhìn Phong, cô thấy ghét tính dứt khoát, rạch ròi của anh nhưng đồng thời cũng bị cuốn hút và yêu quay quắt vì điều đó. Thật buồn cười cho cả cô và Lam Bình và cũng thật chua chát khi hai chị em lại cùng yêu một người đàn ông không hề yêu mình. Riêng bản thân cô, Phúc tình rồi mình sẽ quên và vượt qua cú sốc này. Còn với Lam Bình, Phúc cảm thấy lo sợ khi nghĩ đến, kể từ lúc vô tình đọc được nhật ký của chị, Phúc đã bàng hoàng mất mấy ngày. Sau ngày Phong đưa Hoàng My đến thì Lam Bình trầm lặng hẳn và sống khép kín hơn trước. Phong có hiểu anh đã vô tình giết chết Lam Bình lần thứ hai không? Sự xuất hiện của anh đã làm Lam Bình thay đổi rất nhiều, trở nên yêu đời hơn và điều quan trọng là Lam Bình đã tự tin hơn vào bản thân mình, điều kỳ diệu chỉ có Phong mới mang lại mà thôi. Tự nhiên Lam Phúc khóc lặng lẽ, cô không muốn mình như thế trước mặt Phong, nhưng cô không sao ngăn được sự yếu đuối trong lòng. Phong nhìn cô hơi ngỡ ngàng:

- Em sao thế? Em làm anh cảm thấy mình thật tội tệ. Anh phải làm gì đây?

Phúc quệt mắt:

- Em thật buồn cười phải không? Xin lỗi, em không bao giờ muốn làm anh khó xử cả.

Phong lấy khăn giấy trên bàn đưa cho cô:

- Em nói thế chỉ làm anh thấy ray rứt hơn thôi.

Phúc mỉm cười xa vời:

- Chị Bình rất yêu anh, em biết điều đó khi vô tình đọc được nhật ký của chị. Em thấy mình cần phải giải thích khi yêu cầu anh đừng đến nhà nữa, nếu gặp anh, chị ấy sẽ càng đau khổ hơn. Anh cũng biết chị Bình yếu đuối thế nào mà.

Phong thần thờ ngồi yên rồi hỏi ray rứt:

- Bây giờ Lam Bình thế nào?

- Chị ấy không sao nhưng dù có gì đi nữa em cũng không mong sự xuất hiện của anh. Anh ng?

Phong nghe hồi hận sâu sắc khi hình dung tâm trạng của Lam Bình khi anh đưa Hoàng My đến đó. Sự vô tâm của anh một lần nữa lại làm hại người khác.

Phong đưa tay vuốt mặt:

- Anh xin lỗi, không ngờ anh lại hại Lam Bình như thế.

- Đừng dần vặt mình như vậy, anh đâu có lỗi gì.

- Phải chi anh không lại gia đình em thì sẽ tốt hơn.

- Anh làm rồi, chị ấy đã thích anh từ nhỏ, sau này gặp lại anh, tình cảm đó càng mãnh liệt hơn. Vì vậy anh không phải ray rứt vì sự xuất hiện của mình.

Phong khẽ thở dài, nếu có thể làm bất cứ điều gì đó cho Lam Bình trở lại như trước, anh sẽ không từ chối.

- Em phải về thôi. Chắc lâu lắm anh em mình mới gặp lại. Em thật lòng chúc anh hạnh phúc.

Phong nhẹ gật đầu:

- Anh cũng vậy. Cho anh gửi lời thăm dì Vân và ba em. Cố gắng an ủi Lam Bình nhé Phúc!

Lam Phúc gật đầu, cô cố thu hình ảnh của Phong vào lòng mình vì có lẽ lần chia tay này sẽ là rất lâu mới có cơ hội gặp lại, cô biết Phong sẽ giữ đúng lời hứa của mình là sẽ không đến nhà cô nữa. Không biết Phong có hiểu chăng những anh làm Lam Bình đau khổ mà còn làm lòng cô tan nát hay không? Nhưng dù Phong có biết hay không cũng không quan trọng vì Phúc hiểu rất rõ trong trái tim anh chỉ duy nhất một Hoàng My, cô không muốn Phong nhìn cả hai chị em với đôi mắt thương hại lẫn ray rứt.

Trên đường về, Phong định ghé qua Hoàng My nhưng không hiểu sao anh lại về nhà vì hôm nay Phong muốn được yên tĩnh một mình. Vừa vào đến phòng thì điện thoại reo, Phong bắt máy:

- A lô!

- Ghét, về sớm mà không ghé em nhé!

Phong khẽ cười:

- Anh mệt. Em đang làm gì thế?

Tiếng Hoàng My cười khúc khích trong máy, tự nhiên Phong thấy thật dễ chịu và ấm áp khi nghe giọng tíu tít của cô:

- Không làm gì cả, anh không sao chứ?

Phong cười nhỏ:

- Nếu em muốn, anh sẽ đến nhà em ngay bây giờ.

- Không cho, em đùa ý rồi. Ngày mai vậy.

- Ác thật.

Hoàng My cười khúc khích:

- Em không phiền anh nữa đâu, anh nghĩ sớm đi!

- Anh nhớ em lắm. Bây giờ anh đang hối hận khi lúc này không ghé em.

- Hôm nay anh sao vậy? Có chuyện gì không?

- Sao em lại hỏi thế?

- Em thấy anh hơi lạ.

Phong phì cười:

- Lại nghĩ gì thế nhóc. Nếu em cứ như thế anh sẽ không kiềm được mà đến nhà em ngay đây.

Hoàng My khẽ cười:

- Em đùa mà. Nếu mệt, anh nên nghỉ sớm đi, không được thức khuya đấy. Em cúp nhe.

Đợi cho cô gác máy, Phong mới gác sau và thầm phục sự nhạy bén của Hoàng My. Phong mệt mỏi nằm xuống giường, tâm trí lại quay về chuyện của Lam Bình, sự phát hiện tình yêu của cô làm anh ray rứt nhưng Phong không hối hận vì anh chưa bao giờ làm điều gì để Lam Bình phải hy vọng. Anh chỉ thấy đau lòng khi vô tình làm tổn thương cô.

Tháng sau Phong đưa Hoàng My đến xem ngôi nhà mới của hai người, Hoàng My thắc mắc hỏi:

- Anh đưa em đi đâu vậy?

Phong mỉm cười, anh xoay nhẹ vô lăng để rẽ phải, rồi buông gọn:

- Về nhà.

- Nhà ba hả anh?

Cô nhíu mày nhìn hai bên đường:

- Sao lại đi đường này.

Cô vừa dứt lời, Phong đã dừng xe trước căn nhà rất đẹp:

- Nhà chúng mình nhóc ạ!

Nói rồi Phong bước xuống mở cửa cho cô. Hoàng My lơ mơ nhìn anh mở cổng. Phong khẽ cười nắm tay cô đi vào, nhìn cả vườn hồng nhỏ trước sân, My tròn mắt:

- Anh trông hả?

Phong gật đầu:

- Anh đặt ở Đà Lạt đấy, em thích không?

- Thích.

Phong kéo cô vào lòng, Hoàng My ngạc nhiên vì cách trang trí sang trọng và đẹp mắt của nó. Cô nhìn anh thán phục:

- Anh tuyệt thật, em thích lắm!

Nhìn vẻ sung sướng trẻ con của cô, Phong thấy thật hạnh phúc. Một lúc sau Phong dắt cô lên phòng của hai người. Đứng ở giữa phòng, Hoàng My chớp mắt cảm động khi căn phòng toàn một màu vàng, màu mà cô thích nhất. Không kiềm được, cô choàng tay ôm cổ anh:

- Em phải làm gì đây? Anh nói đi!

Phong nheo mắt tinh quái:

- Chuẩn bị làm mẹ của những đứa con anh.

Hoàng My đỏ mặt, Phong nhìn màu hồng trên má cô mà buồn cười, không hiểu sao cô vẫn còn e thẹn với anh đến thế. Phong giữ mặt cô trong tay mình:

- Em hạnh phúc chứ?

Hoàng My xúc động gật đầu, cô áp mặt lên vai anh:

- Anh cũng vậy. Em không biết anh chờ đợi ngày này thế nào đâu.

Hoàng My khẽ cười khi nghe những lời của Phong, cô nhận thấy bây giờ Phong thể hiện tình cảm của mình nhiều hơn. Cô khẽ nhắm mắt, cảm thấy bình yên trong vòng tay anh.

- Anh sẽ xin phép ba mẹ để đón em về.

- Anh định chừng nào dọn.

- Tuần sau, được không?

Hoàng My gật đầu, cô chủ động hôn nhẹ lên môi Phong:

- Cả tháng nay anh lo chuyện này phải không? Sao không dắt em theo để phụ tiếp anh.

Phong phì cười:

- Anh muốn dành cho em sự bất ngờ.

Cả hai cứ đứng như thế thật lâu. Hoàng My dựa vào lòng Phong và nghe anh thì thầm về dự định tương lai của mình, về ước mơ mà anh đã ấp ủ. Hoàng My hơi nhắm mắt, tự nhiên cô khóc lặng lẽ và yêu Phong vô cùng. Phong lau nước mắt cho cô, khẽ cười:

- Dù biết em khóc vì hạnh phúc, nhưng anh vẫn không chịu nổi khi thấy những giọt nước mắt của em.

Phong dịu dàng cúi xuống hôn lên khắp mặt cô. Bỗng có tín hiệu máy, Phong luyến tiếc buông cô ra:

- A lô!

- Phong hả? Dì Vân đây.

Phong nhíu mày, anh chợt thấy lo lắng vì giọng nghẹn lại của bà:

- Con đến ngay bệnh viện được không? Lam Bình đang cấp cứu, dì xin con đây!

Phong bàng hoàng tắt máy:

- Chuyện gì thế Phong?

- Anh phải đi ngay có công chuyện. Để anh đưa em về.

Hoàng My nhìn Phong lo lắng. Cô theo anh ra xe mà thấy thối thối, không biết đã xảy ra chuyện gì mà thấy Phong rất căng thẳng. Hoàng My rất muốn hỏi nhưng thấy vẻ trầm tư của Phong nên cô ngồi yên.

Dừng xe trước nhà cô. Phong kéo cô vào lòng hôn nhẹ lên môi My:

- Em vào đi, không có chuyện gì đâu.

- Tối nay anh có ghé em không?

Phong hơi lưỡng lự rồi gật đầu, anh vẫy tay với cô rồi cho xe chạy vút đi. Phong thấy có lỗi khi nói dối với My, nhưng nếu nói ra thì chắc chắn Hoàng My sẽ vào cùng anh, điều mà anh không nỡ làm trước mặt Lam Bình, huống hồ chỉ cô đang trong tình trạng như thế. Phong đến thì Lam Bình đã được chuyển ra phòng hồi sức, dì Vân như không còn sinh khí khi gặp Phong:

- Bình sao rồi dì?

- Chưa qua khỏi nguy hiểm, bác sĩ phải theo dõi đêm nay nữa.

Nói rồi bà khóc lặng lẽ:

- Sao nó khờ thế chứ? Nếu dì không phát hiện kịp thì nó chết mất.

Phong nghe cổ mình như nghẹn đắng, anh linh cảm mơ hồ là nó có liên quan đến mình.

- Con có biết tại sao dì gọi con đến không?

Phong nhìn bà một cách bản thân:

- Dì thật sự bàng hoàng khi phát hiện ra nó yêu con. Trong lúc quần trí dì chỉ nghĩ đến một điều nếu có con thì Lam Bình sẽ cố gắng vượt qua cái chết. Dì xin lỗi vì bắt con phải can hệ vào chuyện này. Con đâu có lỗi gì chỉ tại nó mù quáng thôi.

Phong im lặng, anh không biết nói gì trong hoàn cảnh này vì thật sự anh còn chưa đủ bình tĩnh khi biết rõ mọi chuyện.

- Dì đừng nói thế. Lam Bình rất kiên cường, con tin cô ấy sẽ vượt qua được.

Phong đứng lên nhường chỗ cho ông Hưng an ủi bà. Anh bước về phía hành lang, nhìn ra ngoài trời đã bắt đầu tối mà thấy lòng mình chùng xuống. Lam Phúc bước đến đứng bên cạnh anh:

- Không ngờ mẹ lại gọi điện cho anh, xin lỗi vì đã làm anh phải khó xử.

Phong quay qua nhìn Phúc nghiêm nghị:

- Em coi anh là hạng người gì chứ? Bỏ ý nghĩ đó đi.

Lam Phúc im lặng, cô cũng không ngờ Lam Bình lại yếu đuối đến thế, mỗi ngày cô đều nhìn thấy Lam Bình ngóng chờ Phong đến, nhưng lần nào cô cũng thấy trong đôi mắt chị mình là cả sự đau đớn tuyệt vọng. Cô thật sự không ngờ chị Bình lại chọn con đường này để quên Phong.

Suốt đêm Phong ở luôn trong bệnh viện, gần sáng anh mới được vào thăm Lam Bình, nhìn cô nằm bất động, xanh xao, Phong thấy mình quá tàn nhẫn, vô tâm. Phong ngồi xuống khẽ nắm tay cô như muốn nói với cô rằng anh tin cô sẽ vượt qua như có lần anh đã nói với Lam Bình như thế.

Sáng, tất cả mọi người đều nhẹ nhõm khi nghe bác sĩ nói Lam Bình đã qua giai đoạn nguy hiểm, cô vẫn còn ảnh hưởng thuốc mê nên chưa tỉnh lại. Ông Hưng đưa vợ về vì thấy bà đã quá kiệt sức.

Đợi ba mẹ đi xong, Lam Phúc mới quay qua Phong:

- Anh cũng về nghỉ đi, em thấy anh cũng mệt lắm.

Phong mỉm cười:

- Anh không sao, đợi Lam Bình tỉnh lại đã.

Lam Phúc nhìn anh, cô không trách anh mà chỉ thấy tội nghiệp Phong, cô hiểu Phong sẽ không bỏ mặc Lam Bình trong hoàn cảnh này, nếu như thế thì gia đình cô sẽ nợ Phong rất nhiều. Tự nhiên cô buột miệng:

- Cảm ơn anh.

Phong khoát tay không nói gì.

- My có biết anh ở đây không?

- Anh không nói.

Lại im lặng, Phúc không hỏi nữa khi thấy vẻ trầm ngâm của Phong, cô đứng cạnh anh bên hành lang bệnh viện và cảm nhận sự lo lắng của Phong đối với chị mình. Đến trưa, Lam Bình mới tỉnh lại nhưng mọi người không cho Phong vào vì sợ làm cô xúc động, Phong đành ra về. Về đến nhà, Phong liền gọi điện đến công ty bảo hôm nay mình không đến và bấm tiếp số điện thoại nhà My:

- A lô!

- Anh đây, anh xin lỗi vì không ghé em được.

- Anh đang ở đâu vậy? Có chuyện gì không?

- Anh đang ở nhà, anh không có gì. Anh gọi để em đừng lo thôi.

- Giọng anh lừ đừ sao ấy? Anh mệt lắm hả?

- Ừ, anh muốn nghỉ một lát, anh cúp nhé!

My lo lắng nói nhanh:

- Anh không sao thật chứ?

Phong khẽ cười:

- Yên tâm đi, anh chỉ mệt thôi.
- Hôm nay anh có đến không?
- Anh sẽ cố gắng nhưng em đừng chờ.

Hoàng My gác máy, cô cứ ngồi thừ trên ghế, linh cảm cho cô biết Phong đang gặp chuyện gì đó mà anh không cho cô biết. Hoàng My khẽ thở dài, cô thấy tự ái lẫn chán nản kỳ lạ. Tự nhiên cô mơ ước được đi làm trở lại, nếu cứ quanh quẩn ở nhà thế này, có lẽ cô sẽ chán luôn cả bản thân mình. Hoàng My mệt mỏi bật ti vi lên xem nhưng chẳng tập trung được gì, cô lại đưa tay tắt. Ngồi suy nghĩ một lát cô quyết định đến rủ nhỏ Chi đi dạo phố một lát, bây giờ cô chẳng biết làm gì cho qua một ngày cả. Khi cô đến thì gặp Chi đi đâu đó. Nhỏ tròn mắt nhìn cô:

- Đi đâu đây?
- Rủ mày đi rong một bữa, dám không?

Diễm Chi trề môi:

- Thôi đi cô, hạnh phúc quá rồi nên không có gì làm, tao còn phải đi chợ nữa.

Hoàng My khẽ cười hất mặt vào nhà:

- Cát xe đi, tao đi với mày.

Diễm Chi dắt xe trở vào. Cô ngồi lên phía sau bạn:

- Phong đi làm nên mới đến chứ gì? Bạc bẽo nhé!
- Còn mày cũng biến đi mất tiêu vậy.
- Tao đâu có rảnh rồi như mày.

Hoàng My phì cười, gặp được nhỏ bạn thân thật thoải mái, sao cô không nghĩ ra sớm hơn nhỉ?

- Ê My! Hôm qua tao gặp anh Khoa đi với nhỏ nào cũng xinh lắm.
- Vậy hả?
- Nhưng không bằng mày.

Hoàng My tủm tỉm cười tinh quái:

- Dĩ nhiên rồi.
- Chảnh nhé.
- Tao đùa đấy, nói thật tao luôn mong anh ấy hạnh phúc và quên tao đi.

- Tao bảo đảm hẳn không quên mày nổi đầu, nhưng mà con trai mà, họ cũng sẽ tìm cho mình tình cảm mới thôi, họ lý trí hơn tụi mình nhiều.

- Tao chỉ mong có vậy.

- Tao thấy được nhiều người yêu cũng khổ My nhỉ? Chả trách sao ông Phong lại không ghen.

- Nói thế không đúng, yêu thì phải tin nhau, tình cảm tao ra sao Phong phải là người hiểu rõ nhất.

Diễm Chi gật gù:

- Mày đói không?

- Tụi này giờ nghe câu này là êm tai nhất.

Cả hai ghé vào quán ăn bên đường, sau khi đã gọi đồ ăn xong, Chi quay qua My:

- Chùng nào mày dọn về nhà mới?

- Có lẽ tuần sau.

- Mày có phước mới gặp được anh Phong.

Hoàng My chỉ cười không nói, cô lấy khăn lau đĩa muống đưa cho Chi. Bỗng Chi vỗ tay cô:

- Anh Phong kia My!

Hoàng My ngược lên nhìn, Phong đang đứng mua trái cây và vài thứ gì đó trước bệnh viện. Hoàng My chột hoang mang, cô tưởng giờ này Phong đang ngủ vùi trong phòng vì mệt chứ. Hình như anh đi thăm ai đó.

- Hôm nay anh Phong không đi làm sao?

- Tao không biết.

Diễm Chi ngạc nhiên nhìn bạn, cô bỗng kéo tay My đứng lên:

- Đi theo tao.

Hoàng My ngỡ ngác:

- Đi đâu? Mày điên hả?

- Tao thấy mày làm sao ấy, nếu thắc mắc thì phải hỏi chứ.

Hoàng My ngồi lại bàn:

- Tao chỉ ngạc nhiên thôi, chắc Phong đi thăm ai đó.

- Thường đi thăm thì vợ phải lo mua đồ chứ. Đẳng này tao thấy Phong mua mọi thứ chu đáo quá. Mày không thấy lạ hả?

Hoàng My ngồi im, tự nhiên cô nhớ đến gia đình ông bà Hưng, cô khẽ lắc đầu không muốn nghĩ tiếp.

- Thôi ăn đi!

Nhưng mắt Diễm Chi vẫn không rời Phong, cô níu tay My:

- Phong thăm ai trong bệnh viện nhỉ? Chẳng lẽ mày không biết?

Phong đang đi vào bệnh viện kế bên, vậy mà cô cứ tưởng Phong chuẩn bị quà để đến nhà Lam Phúc.

Hoàng My ăn một cách qua loa, cô cứ nghĩ đến thái độ giấu giếm của Phong mà thất vọng kỳ lạ. Cuối cùng cả hai rời quán. Diễm Chi vội dắt tay cô qua đường:

- Vào xem anh Phong thăm ai, mày có quyền đó mà, nếu là người quen thì càng tốt chứ sao.

Hoàng My đi theo đà kéo của bạn, trong thâm tâm cô cũng tò mò đến cháy bỏng, nhưng bệnh viện rộng thênh thang thì biết tìm Phong ở đâu. Chợt Hoàng My thấy ông bà Hưng từ bên ngoài hồi hả đi vào, tự nhiên My thấy nặng nề, cô quay qua nắm tay Chi đi theo ông bà Hưng, Chi ngỡ ngàng:

- Mày sao vậy? Phải tìm từng phòng chứ.

- Khỏi cần.

Ông bà Hưng đi vào bệnh viện, Hoàng My dừng lại bên ngoài, không hiểu sao cô không dám nhìn vào vì sợ gặp điều mình không muốn thấy. Chi kéo tay cô đi về cửa kính nhỏ, bên trong Phong đang bón từng muỗng sữa cho Lam Bình, ông bà Hưng và Phúc thì đứng xung quanh. Diễm Chi nhìn cô:

- Sao lại như thế? Phong là gì với họ vậy?

Hoàng My lắc đầu, cô nắm tay bạn trở ra ngoài, cố gắng lắm Hoàng My mới trấn tĩnh được, thì ra lý do Phong mệt mỏi suốt đêm qua là đây, nhìn cảnh đầm ấm như gia đình của họ, cô thấy đau đớn kỳ lạ. Dù không muốn nhưng cô phải thừa nhận một điều, trong khoảng thời gian cô và Phong xa nhau thì Phong vẫn có một tình cảm khác để san sẻ, dù ở bất cứ hình thức nào cô cũng thấy mát mát lẫn đau lòng.

Tối hôm đó Phong vẫn không đến, Hoàng My chờ đợi với tâm trạng đoán trước nên cô không thấy thắc thỏm, mong ngóng như những lần trước nữa.

Phong ngồi nhìn Lam Bình uống từng ngụm sữa mà xót xa, anh đưa cho cô khăn giấy:

- Em mỗi không, nằm xuống nghỉ đi!

Lam Bình yếu ớt lắc đầu:

- Anh về đi, lát nữa Phúc vào với em rồi.

- Đợi Phúc đến rồi anh về. Em thấy đỡ chưa?

Lam Bình gật đầu, Phong nhìn cô im lìm, quả thật anh không biết phải nói gì ngoài những câu lo lắng cho cô. Anh không muốn dối cô và dối cả mình.

- Em xin lỗi.

Phong lắc đầu:

- Đừng suy nghĩ lung tung, bây giờ quan trọng nhất là sức khỏe của em, mọi người đều rất lo lắng cho em. Em hiểu không?

Lam Bình lại khóc:

- Em luôn làm khổ mọi người, em chán mình lắm, em không muốn như thế nữa. Em muốn kết thúc mọi chuyện vậy mà cũng không được.

Phong khẽ thở dài nhìn cô:

- Đừng khóc Lam Bình, nếu em cứ như thế làm sao anh về được. Anh lo cho em lắm!

Lam Bình quệt mắt:

- Có phải anh thương hại em lắm không?

- Anh lo cho em?

Lam Bình khẽ nhếch môi, cô cười như vô hồn:

- Anh ở đây với em thế này, còn Hoàng My thì sao? Anh không sợ cô ấy buồn à.

Phong nhìn cô:

- Cô ấy không hẹp hòi như thế.

- Anh biết không? Lần đầu tiên trong đời em thấy ganh tị với một người nhưng em cũng hiểu một điều mình đã quá mơ mộng.

Phong ngắt ngang lời cô:

- Em chưa khỏe hẳn đâu, đừng suy nghĩ nhiều quá!

Lam Bình nhìn Phong, cô khẽ quay đi khi cảm giác yếu đuối lại xâm chiếm. Cô khao khát được yêu như những người con gái khác, được nép vào lòng Phong để anh che chở, yêu thương. Lam Bình khẽ cười cho tính mơ mộng của mình. Khi đã qua cái chết, cô mới thấy được sự ích kỷ của mình, lúc đó cô chỉ nghĩ được một điều cái chết sẽ giúp cô giải thoát được sự đau khổ, giày vò và hơn hết là cô sẽ quên được tình yêu đối với Phong.

Thật khuya, Phong mới về nhà, anh cảm thấy bất lực vì hoàn cảnh hiện tại, chạy ngang nhà My, Phong chợt dừng lại khi thấy phòng cô vẫn còn sáng, nữa muốn ghé nữa lại không. Cuối cùng Phong đành ra về, đã quá khuya, anh không muốn ba mẹ My phải thức giấc vì đã bị anh làm phiền.

Hôm sau, Phong lại tranh thủ ghé vào bệnh viện, trong phòng chỉ có Lam Bình, cô đang xoay trở ghế ngồi xuống xe lăn. Phong vội bước đến:

- Để anh giúp em.

Phong bế cô qua xe lăn:

- Em đi đâu?

Lam Bình đỏ mặt, Phong chột hiệu và bước ra ngoài gọi y tá vào giúp cô. Không biết Lam Phúc đã đi đâu?

Sau khi đỡ cô lên giường ngay ngắn, Phong hỏi nhẹ nhàng:

- Tôi em ngủ được không?

Lam Bình gật đầu không nói, Phong ngồi xuống cạnh cô:

- Phúc đâu?

- Nó đi mua thức ăn rồi.

Phong tự tay khuấy sữa cho cô, Bình nhìn theo từng cử chỉ của anh:

- Cảm ơn!

Cô đón ly sữa trên tay Phong rồi uống từng ngụm nhỏ.

Phong im lặng nhìn cô, vẻ yếu đuối của Bình làm anh xót xa lẫn đau lòng khi cô cứ lẩn quẩn trong những suy nghĩ bế tắc. Tự nhiên Bình ngược lên nhìn anh:

- Sao anh lại lo cho em như thế?

Phong nói giản dị:

- Không chỉ có anh mà tất cả mọi người đều lo cho em. Em hiểu không?

Lam Bình khẽ cười buồn:

- Sao anh lại tránh câu hỏi của em? Có phải vì sợ em buồn không?

Phong nhìn cô không thể nói gì vì Lam Bình đã rất nhạy bén.

- Em không phủ nhận khi vừa tỉnh dậy nhìn thấy anh, em rất hạnh phúc, dù biết anh không yêu nhưng em vẫn muốn gặp anh, nghe anh nói thì em đã mãn nguyện lắm rồi. Em không mơ mộng điều gì khác.

Phong lại im lặng không biết phải nói gì, chỉ biết lắng nghe.

- Em biết như thế là ích kỷ, không công bằng đối với Hoàng My, em đã tự nhắc nhở mình hãy quên anh đi nhưng em không làm được.

Phong nghe ray rút trong lòng, Lam Bình càng nói Phong càng thấy mình tàn nhẫn, vô tâm:

- Anh xin lỗi.

- Hình như em chỉ nghe anh nói mỗi câu này, anh đâu có lỗi gì với em. Em không thích nghe anh nói nữa.

Phong nhìn cô im lìm, lời nói của cô đã tước hết phản ứng của anh và Phong lại im lặng. Anh sợ mình lại làm cô đau lòng.

- Anh phải làm gì đây? Không ngờ anh lại hại em như thế.

Lam Bình lại khóc, Phong nhìn cô xót xa:

- Em cứ thế này làm sao anh chịu nổi.
- Em xin lỗi.

Phong lau nước mắt cho cô, quả thật đối với Lam Bình, anh đã phải rất thận trọng, đến nỗi anh sợ mình vô tình làm điều gì đó dù nhỏ sẽ làm cô đau lòng.

Lam Bình cứ gục vào anh mà khóc, nếu khóc có thể làm cô vui đi đâu khổ, Phong sẵn sàng để cô tựa vào. Chợt cửa phòng bật mở, Lam Phúc bước vào. Cô nhìn cả hai rồi quay đi:

- Chị ăn cháo đi!

Lam Bình rời anh ra, Phong vội đứng lên:

- Anh đến lâu chưa?

Phong gật đầu không nói, anh đưa tay nhìn đồng hồ:

- Anh phải vào công ty. Em ở lại với Lam Bình nhé!
- Dạ!

Phong quay qua vỗ nhẹ lên vai Bình:

- Em ráng lên, đừng để mình yếu như thế nữa.

Đợi Phong ra về, Phúc ngồi xuống đối diện với chị:

- Ngày mai chị được xuất viện rồi.
- Vậy hả.

Đôi mắt Lam Bình thoáng buồn, cô hiểu chị mình đang nghĩ gì. Phúc nhìn chị vừa giận vừa thương:

- Chị đừng níu kéo anh Phong như thế. Nếu chị không cứng rắn thì người khổ nhất sẽ là chị đó.

Lam Bình nói yếu ớt:

- Chị không có.

- Vậy lúc này là gì? Đáng lý ra chị đừng tỏ ra yếu đuối trước mặt anh ấy mới phải, chị làm thế anh Phong sẽ luôn cảm thấy có lỗi nhưng thật ra anh ấy đâu có lỗi gì với chị.

Lam Bình chớp mắt:

- Chị chỉ muốn gặp anh Phong thôi mà.

- Em thương chị lắm nên không muốn chị phải tổn thương. Cứng rắn lên Lam Bình, không lẽ mọi người trong gia đình không quan trọng bằng anh Phong sao?

Lam Bình không nói gì, cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ như người mất hồn. Phúc chán nản quay đi, cô không thể không thấy giận Lam Bình.

Phong không đến bệnh viện mà ghé nhà My, cô đang đứng bên cửa sổ phòng mình, chứng tỏ cô đã thấy Phong đến nhưng không xuống. Phong nhìn cô dịu dàng:

- Anh xin lỗi, giận anh lắm hả?

Hoàng My khẽ cười:

- Anh từ công ty đến hay đi công việc rồi ghé qua.

- Đang làm việc nhưng nhớ em quá nên anh chạy ngay đến.

Phong kéo cô vào lòng mình, anh cứ siết cô như thế thật lâu:

- Sao anh lại yêu em đến thế chứ?

Hoàng My nhìn thật sâu vào mắt Phong, cô thấy sự phờ phạc mệt mỏi của anh:

- Em vẫn chưa nói gì với ba mẹ về chuyện dọn nhà.

Phong nhìn cô, anh thấy có lỗi với Hoàng My:

- Từ từ được không em? Anh đang bận công việc.

Hoàng My khẽ quay đi, cố nói tự nhiên:

- Tùy anh!

Phong nhìn cô, anh đứng yên một lát như suy nghĩ rồi quyết định nói thật với My:

- Anh không muốn giấu em nữa. Mấy ngày qua anh ở bệnh viện để chăm sóc Lam Bình, cô ấy bị đột quy, em biết không?

Hoàng My sững sờ nhìn Phong như không tin, tự nhiên cô rùng mình:

- Sao lại như thế?

Phong khẽ quay đi:

- Tất cả là do anh. Anh không ngờ mình lại hại Bình như vậy.

Hoàng My vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Cô ấy không sao chứ?

- Ngày mai có thể về nhà.

Rồi Phong nhìn cô ray rứt:

- Thông cảm cho anh. Anh không thể bỏ mặc Lam Bình trong lúc này. Chuyện dọn nhà từ từ nhé My!

Hoàng My khẽ nhắm mắt:

- Cảm ơn anh đã không giấu em. Thật ra em đã biết anh chăm sóc Lam Bình nhưng không biết rằng cô ấy đã vì thất vọng mà đột quy.

Phong nhìn cô im lìm, tội nghiệp My của anh. Phong bước đến ôm cô vào lòng:

- Anh xin lỗi.

Hoàng My khẽ nhắm mắt, cô không muốn Phong thấy mình khóc.

- Hôm nay anh không vào với chị ấy sao?

- Không, anh nhớ em lắm.

Nói rồi Phong dịu dàng cúi xuống hôn cô, Hoàng My thụ động đứng yên không phản ứng cũng không đồng tình. Phong vội buông cô ra:

- Em sao vậy?

Hoàng My lắc đầu, cô rời khỏi vòng tay anh:

- Em hơi mệt.

Phong cau mày nhìn cô:

- Có phải em nghi ngờ anh không?

Hoàng My gục đầu trong tay:

- Em không biết. Anh có làm gì để chị ấy hi vọng không? Sao Lam Bình lại mù quáng như thế?

Phong nhìn cô, nghiêm nghị:

- Trong lòng em, anh tồi tệ đến thế sao? Em có biết mình nói gì không My?

Hoàng My vẫn gục đầu trong tay im lặng, Phong kéo cô đối diện với mình:

- Anh tha thứ cho em về câu nói đó, không lẽ đến giờ em vẫn không tin tưởng anh sao?

Hoàng My ngược lên nhìn Phong:

- Em đã thấy anh đúc từng muỗng sữa cho Lam Bình, đôi mắt anh biểu hiện sự lo lắng, thương yêu rất thật, đến nỗi em cứ mãi ám ảnh về hình ảnh đó và tự hỏi nếu là em, anh có lo lắng như thế không?

- My...

- Anh cho em là ích kỷ cũng được nhưng dù rất cố gắng em vẫn không quên cảm giác đó. Chẳng lẽ khi đã sống với em, mỗi lần Lam Bình có chuyện gì, anh lại chạy đến bên cô ấy. Bây giờ em mới hiểu sự lo lắng cuống cuống của anh khi nhận điện thoại lúc đó.

Phong nhìn cô giận dữ:

- Im đi My!

Hoàng My nhìn Phong thần thờ:

- Em muốn được yên tĩnh. Anh về đi!

Phong nâng mặt cô lên đối diện với mình:

- Từ đó đến giờ em đã quen coi thường anh rồi phải không? Tình yêu của anh dù lớn thế nào cũng có giới hạn đó My.

Hoàng My vẫn không nói gì. Phong lầm lì nhìn cô:

- Anh sẽ chấm dứt câu chuyện ở đây. Em đang không bình tĩnh, anh sợ mình sẽ không tha thứ nếu em tiếp tục nói bậy.

Hoàng My cứ ngồi như thế, Phong cúi xuống nhìn mặt cô:

- Anh biết em đang nghĩ gì, nhưng bỏ ý nghĩ đó đi, đừng làm anh khổ nữa My.

Không thấy cô phản ứng, Phong hôn nhẹ lên môi cô rồi đê yên ở đó. Hoàng My chớp mắt cố ngăn cảm giác lao đao:

- Anh về đi!

Phong không trả lời mà mãi miết hôn cô, cương quyết bắt cô phải khuất phục. Cuối cùng cô gục vào ngực anh:

- Anh đừng dùng cách này để lung lạc em.

- Không có cách nào ở đây cả, anh chỉ muốn thể hiện tình yêu của mình.

Phong nhìn thật sâu vào đôi mắt của cô:

- Anh biết em đang thấy mình có lỗi với Lam Bình đúng không? Đồng thời cũng rất lo lắng cho cô ấy. Nhưng lo lắng thì được, có lỗi thì không vì trước hay sau người anh yêu chỉ có mình em thôi. Đừng tự dằn vặt mình như thế.

Hoàng My im lặng, Phong luôn hiểu từng ngõ ngách trong tâm hồn cô.

- Anh sẽ làm mọi cách để giúp đỡ Lam Bình, như thế không có nghĩa là anh hi sinh hạnh phúc của mình. Điều đó quá vô lý, đối với anh không ai quan trọng bằng em, bây giờ phải làm em buồn anh đã đau lòng lắm rồi. Hãy tin anh, anh sẽ không để em đợi lâu đâu. Anh hứa như thế.

Hoàng My chớp mắt, cô thấy mình cứ đờ đẫn đánh la hét mỗi lần bị phạt ý hay đau buồn, nhưng chỉ cần Phong dịu dàng, sâu lắng như thế thì cô đã mềm ra như bún và nhận ra ngay sự trái nết trẻ con của mình thật xấu hổ. Thấy Hoàng My cứ ngồi yên, Phong cụng đầu vào trán cô:

- Còn đuổi anh về không?

- Còn.

Phong cười tủm tỉm:

- Ác vậy sao? Anh đau đầu vì em thật đấy My.

Hoàng My lườm Phong rồi ngồi dậy:

- Em không giữ anh lại đâu. Anh muốn về hay ở thì tùy.

Phong nheo mắt:

- Vậy thì anh về.

Nói rồi anh hôn phớt lên má cô:

- Tiễn anh chứ nhỏ?

Hoàng My đứng yên, không hiểu Phong thật hay đùa. Bỗng anh cười thật lớn, anh bỗng xúc cô lên rồi ngã xuống giường:

- Ngốc vừa thôi. Bây giờ mẹ có đuổi anh cũng không về. Em không biết anh nhớ em đến thế nào đâu.

Vừa dứt lời, Phong đã tìm môi cô, Hoàng My khép mắt đón nhận nhưng hình ảnh Lam Bình cứ hiện ra. Hoàng My vội ôm siết lấy anh, thật ra cô rất sợ, rất yếu đuối nếu phải mất Phong. Ý nghĩ đó thật đen tối với cô.

Lam Bình đã về nhà hơn một tháng nay, Phong vẫn đến thăm cô mỗi ngày và ngày nào cô cũng ngóng chờ như thế, chỉ muốn được thấy anh, nhận sự quan tâm của anh là Bình thấy hạnh phúc lắm rồi. Hôm nay cũng vậy, cô lại thẫn thờ chờ Phong, vừa thấy xe anh, mắt cô đã sáng long lanh, chỉ một lát Phong đã đứng bên cô:

- Hôm qua em vẽ được không?

Lam Bình gật đầu:

- Được, nhưng em không thích.

- Sao vậy?

- Em cũng không biết.

Phong phì cười:

- Trời lạnh sao em không mặc áo ấm.

Lam Bình lắc đầu:

- Em không thấy lạnh.

- Nhưng sức khỏe em còn yếu, đừng ỷ y như thế chứ.

- Em không sao thật mà.

- Mọi người đi đâu rồi, sao anh không thấy.

- Ba mẹ đi dự tiệc, còn Lam Phúc ở trên phòng.

Phong ngồi xuống cạnh cô:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Anh nhớ lần đầu anh gặp em ở đây.

Lam Bình cười dịu dàng:

- Lúc đó em tưởng anh là bạn của Lam Phúc.

Phong cười không nói gì, anh đưa mắt nhìn quanh vườn:

- Anh rất mong em có thể như trước đây, như lần đầu tiên anh gặp em.

Lam Bình chớp mắt:

- Anh trách em có phải không?

Phong nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không bao giờ, hôm nay anh có thể nói chuyện với em không?

Lam Bình chớp mắt, cô hiểu điều cô sợ nhất đã đến, tự nhiên cô ứa nước mắt. Phong nhìn cô, anh khẽ thở dài khi thấy mắt cô long lanh. Nếu Lam Bình cứ trối buộc anh bằng cách này thì không biết anh có đủ nhẫn tâm để dứt khoát hay không:

- Em biết anh định nói gì phải không?

Lam Bình lặng lẽ gật đầu:

- Anh xin lỗi, đối với anh em và Lam Phúc luôn là những đứa em mà anh rất quý mến. Anh sẽ đến thăm gia đình em nhưng với tư cách khác, anh không thể đến như thế này, nếu không sẽ rất bất công với em và cả anh. Em hiểu không?

Lam Bình khóc lặng lẽ.

- Đừng như thế Lam Bình, nếu không anh sẽ luôn ray rứt vì đã làm khổ em. Anh không muốn giữa chúng ta có sự khó xử. Anh tin sau khi đã đi qua chuyện đó, em sẽ vững vàng hơn, tự tin hơn, cuộc sống còn nhiều điều để em trân trọng lắm.

Phong im lìm nhìn cô, không nở và cũng không thể nói tiếp với một người như thế, sự nhẫn nhịn của cô làm anh thấy mình tàn nhẫn. Chưa bao giờ Phong thấy chán và bất lực với bản thân mình như bây giờ:

- Em xin lỗi, sau này anh không cần đến đây an ủi em nữa. Anh về đi!

- Bình...

- Đừng nói nữa, em xin anh. Em cũng ghét bản thân mình lắm, em biết mình không làm được gì cả, chỉ toàn gây phiền phức cho người khác. Anh về đi!

Nói rồi cô lăn bánh xe vào trong, Phong chặn cô lại:

- Đừng nông nổi nhe Bình. Anh xin lỗi.

Lam Bình nhìn Phong rồi bất chợt ôm lấy anh:

- Em yêu anh nhiều lắm, anh biết không? Em muốn quên anh lắm nhưng em không làm được.

Phong quay nhìn nơi khác, anh để mặc cô khóc trên vai mình. Cuối cùng Phong lau nước mắt cho cô:

- Đừng nhắc chuyện đó nữa, để anh đưa em về phòng, trời tối sẽ lạnh lắm.

Phong lái xe về nhà với cảm giác chán nản kỳ lạ, tự nhiên anh phải chịu trách nhiệm vô lý về việc mà mình không gây ra, nhưng nhìn ông bà Hưng, Phong lại thấy thương cảm. Lam Bình có nghĩ cô quá ích kỷ không?

Phong không đến Hoàng My vì anh không muốn mang tâm trạng nặng nề của mình đến gặp cô. Càng nghĩ Phong càng thấy yêu My nhiều hơn, anh biết cô cũng đã chịu đựng rất nhiều. Tự nhiên Phong dừng xe lại, anh nắm mạnh tay vào vô lăng với cảm giác bất lực.

Tuần sau, Phong đưa Hoàng My đi ăn, cô có vẻ lặng lẽ hơn mọi lần. Phong gấp thức ăn cho cô rồi nói với vẻ lo lắng:

- Em hơi ốm đó, có bệnh gì không?

Hoàng My nhẹ cười:

- Em không sao, thứ hai này em sẽ đi làm lại.

Phong nhìn cô:

- Ở đâu?

- Công ty của bạn ba.

- Sao em không nói với anh. Sao không về công ty anh làm. Anh rất cần em.

- Em không thích.

Phong có vẻ giận, nhưng không nói gì.

- Lam Bình khỏe chưa?

Phong nhìn cô:

- Tốt hơn trước rất nhiều.

- Vậy à!

Phong nhìn cô như đo lường, anh chợt nhớ ra lâu rồi anh không nghe tiếng cười khúc khích của cô, không hiểu từ lúc nào cả hai đã mất đi sự vui vẻ khi ở bên nhau.

Chợt Phong chú ý đến gương mặt thoáng thay đổi của cô. Anh quay lại thì thấy gia đình dì Vân và điều làm anh ngạc nhiên hơn cả là có Lam Bình cùng đi. Anh như không tin ở mắt mình. Lam Bình cũng vừa thấy Phong, mặt cô chợt biến đổi khi gặp Hoàng My.

Phong lo lắng bước đến:

- Em không sao chứ?

Lam Bình chớp mắt yếu đuối:

- Em không sao.

Ông bà Hưng như khó xử, cả hai đều bối rối, chỉ có Lam Phúc là bước đến:

- My và anh Phong đi ăn hả?

Hoàng My gật đầu, cô quay qua Lam Bình mỉm cười:

- Chị khỏe không?

Lam Bình chớp mắt:

- Tôi không sao.

Phong quay qua ông bà Hưng vui vẻ:

- Cả nhà đưa Lam Bình đi ăn, con thật sự không tin đấy.

Rồi Phong nhìn Bình dịu dàng:

- Em thấy đó, ra ngoài đâu có gì, đúng không?

Lam Bình cúi nhìn xuống đất, thái độ của cô làm mọi người lo lắng. Ông bà Hưng khẽ cười:

- Chúng ta vào thôi, Phong vào uống vài lon với chú chứ?

- Con muốn về...

Mọi người quay lại nhìn Lam Bình, giọng cô rung rung:

- Con muốn về nhà.

- Chị đừng như thế, đã đến đây rồi mà.

Lam Bình vội quay xe ra:

- Xin lỗi, con muốn về.

Phong bàng hoàng đuổi theo cô:

- Bình...

Nhưng Bình đã ra ngoài xe, Phong chặn cô lại:

- Mọi người đều rất vui khi em cùng đi. Em nỡ làm mọi người thất vọng sao?

Lam Bình nhìn Phong:

- Trong mắt mọi người, em đáng thương lắm phải không? Anh tránh ra đi!

Ông bà Hưng cũng bước trở ra, rồi khẽ thở dài:

- Thôi Phong, đừng ép nó.

Phong đứng yên bất lực nhìn cô, không thể làm khách. Anh bước đến đỡ Lam Bình lên xe rồi đóng cửa lại. Ông bà Hưng và Phúc cùng chào anh và Hoàng My rồi mới ra về. Phong khẽ thở dài nhìn theo.

Anh đưa Hoàng My về nhà, suốt đoạn đường cô vẫn không nói gì, khuôn mặt thì trầm ngâm như suy nghĩ điều gì đó. Dừng xe trước nhà cô, Phong quay qua:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Hoàng My lắc đầu:

- Không có gì.

Phong nhìn cô như cố tìm hiểu tâm trạng của Hoàng My.

- Em vào nhé!

Nhưng Phong đã kéo cô lại và hôn thật lâu. Hoàng My đẩy anh ra:

- Đừng Phong!

- Em sao vậy?

Cô khẽ nhắm mắt:

- Em xin lỗi!

Phong quay nhìn nơi khác, đau khổ một cách sâu sắc khi cảm nhận một khoảng cách vô hình giữa anh và My.

- Chúng ta chia tay đi. Em nghĩ anh cần có thời gian để xác định lại lòng mình và giải quyết mọi chuyện cho dứt khoát. Em không muốn làm anh phải khó xử.

Phong mím môi như cố kiềm chế:

- Anh nói thế nào em mới tin anh đây? Anh hiểu thời gian qua em đã chịu đựng rất nhiều và anh cũng rất đau lòng vì điều đó, nhưng anh không thể làm khác được My ạ. Em cũng thấy Lam Bình rồi đó, cô ấy rất yếu đuối, anh sợ một lần nữa sự tàn nhẫn của mình sẽ làm cô ấy đau khổ hơn.

Hoàng My chớp mắt cố ngăn cho mình đừng khóc:

- Có thể anh chưa nhận rõ tình cảm của mình đối với Lam Bình, nhưng em thì thấy rất rõ.

Phong khoát tay như một cử chỉ không đồng tình:

- Em có thể xa anh vì lý do nào đó, chứ đừng bao giờ có ý nghĩ có tình cảm nào khác, điều đó chẳng khác nào em xem thường tình cảm của anh và gạt bỏ những gì anh đã làm vì em.

Hoàng My khẽ nhắm mắt, sự đau khổ của Phong làm cô se sắt nhưng cô không thể làm khác. Lam Bình luôn là nỗi ám ảnh, đến nỗi mỗi lần Phong ghé, cô luôn tự hỏi anh đã đến Lam Bình hay chưa? Hay từ nhà Lam Bình đến với cô. Cho đến hôm nay khi tận mắt thấy sự lo lắng của Phong đối với Lam Bình thì Hoàng My đã quyết định cho mình sự lựa chọn.

- Anh tôn trọng quyết định của em, nhưng đối với anh đây chỉ là thời gian tạm xa nhau, anh sẽ không tìm em cho đến khi anh giải quyết được chuyện của Lam Bình. Anh không thể mất em một lần nữa.

Hoàng My vẫn im lặng. Phong bắt chợt ôm cô vào lòng:

- Anh không hiểu mình đã làm gì mà phai trả giá đắt như thế. Cả hai lần anh mất em đều vô lý. Anh đâu có lỗi gì mà phải chịu đựng như vậy.

Hoàng My rời Phong ra, anh đau đớn nhìn cô rồi khẽ quay đi:

- Anh xin lỗi. Em vào đi!

Hoàng My hơi lưỡng lự, cô định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô bước xuống xe rồi đến công bấm chuông. Phong cũng bước xuống và bất chợt kéo My vào lòng và hôn mãnh liệt lên môi cô:

- Anh yêu em, đừng bao giờ quên điều đó nhé My.

Phong đứng như thế cho đến khi My khuất vào trong. Anh đưa tay vuốt mặt như cố trấn tĩnh mình, cảm thấy đau khổ một cách sâu sắc, tự nhiên anh ước mình được như Hoàng My, được khóc dù chỉ một lần, được thể hiện cho cô thấy sự yếu đuối của anh. Anh cũng là một người bình thường, cũng cần có một tình cảm để dựa vào, một tấm lòng để nâng đỡ những lúc yếu đuối, cô đơn. Phong đã lái xe ngoài đường suốt đêm hôm đó. Về đến nhà thì anh ngủ vùi luôn.

Một tuần sau, Phong cũng không ghé thăm Lam Bình. Phong cảm thấy mệt mỏi khi đối diện với cô. Hôm nay, Phong không thể không đến khi dì Vân lại nói Lam Bình cứ nhốt mình trong phòng không ăn uống gì cả, bà đã khóc và xin lỗi rất nhiều.

Phong đứng trước cửa Phong của cô gõ nhẹ:

- Lam Bình! Mở cửa cho anh!

Nhưng bên trong hoàn toàn im lặng, Phong quay qua bà Hưng:

- Dì có chìa khóa không?

Bà Hưng đưa cho Phong chìa khóa, anh tự động mở cửa bước vào, Lam Bình đang ngồi bên cửa sổ. Anh vào, cô chẳng thèm quay lại:

- Em định nhốt mình đến bao giờ? Em có thấy mình quá đáng với mọi người không? Tất cả đều lo cho em. Em có thể thanh thản như thế à?

Lam Bình cúi xuống đất chứ không nhìn Phong, anh bước đến ngồi đối diện với cô:

- Em muốn đày đọa mọi người đến chừng nào đây? Dì Vân đã đứng trước cửa phòng rất lâu sao em không mở cửa?

Lam Bình quay lại nhìn anh, đôi mắt cô như nhìn vào khoảng không nào đó chớ không phải nhìn anh:

- Mọi người đừng bận tâm đến em nữa. Em muốn được yên tĩnh.

Phong nhìn cô dịu giọng:

- Đi ra ăn cơm với mọi người cùng anh, anh đói lắm.

- Em không đói cũng không muốn ăn.

- Hai ngày nay em đâu có ăn gì. Ngoan nào, để anh giúp em.

Nói rồi Phong ẵm cô đặt lên xe lăn.

- Anh để mặc em, anh đi đi!

Phong không nói gì, đẩy cô ra ngoài. Lam Bình chớp mắt ngồi im. Cuối cùng cũng chỉ có Phong là khuất phục được cô.

- Em tưởng anh sẽ không đến nữa. Hôm đó anh giận em lắm phải không?

Phong khoát tay, một cử chỉ quen thuộc của anh khi phật ý:

- Đừng nhắc chuyện đã qua. Anh quên rồi.

Lam Bình mỉm cười, Phong nhìn cô:

- Em uống thuốc chưa?

Đợi cho Lam Bình uống thuốc xong và ngủ thiếp đi, Phong mới rời phòng cô. Vừa xuống phòng khách Phong đã gặp ông bà Hưng.

- Con ngồi đi!

Phong ngồi xuống đối diện với hai người:

- Chú cảm ơn con nhiều lắm, nếu không có con, Lam Bình sẽ không được như thế này.

Phong im lặng.

- Dì biết con rất khó xử, nhưng dì xin con giúp dì một thời gian, chờ Lam Bình vững vàng hơn, dì sẽ cố gắng khuyên can nó. Nếu cần dì sẽ nói chuyện với Hoàng My.

Hoàng My không hẹp hòi như thế, dì yên tâm đi, con sẽ không bỏ Lam Bình lúc này đâu.

Bà Hưng chớp mắt cảm động:

- Gia đình dì nợ con rất nhiều, dì không biết làm gì để cảm ơn con.

- Dì đừng nói thế, con không bao giờ quên chú đã giúp con ra sao đâu. Con thật sự rất quý Lam Bình và Phúc, con coi gia đình dì như gia đình thứ hai của con vậy.

Bà Hưng cảm động gật gù, những lời nói của Phong làm bà đỡ ray rút hơn. Bà không phải không giận Lam Bình, cô yêu nên trở thành mù quáng, ích kỷ, nếu không vì thương con và Lam Bình bị bệnh tim thì bà đã không cho phép cô nhu nhược, hèn yếu như thế.

Gần 3 tháng Phong không đến tìm Hoàng My nhưng anh vẫn biết rõ cuộc sống của cô. Bên cạnh nỗi nhớ quay quắt đối với My là cảm giác chán chường khi đối diện với Lam Bình. Nếu có trói buộc thế này, Phong sẽ không hi sinh chịu đựng vô lý như vậy, điều anh không thể nhẫn tâm là ơn nghĩa của ông bà

Hưng đối với anh nhưng cũng không vì thế mà anh phải đánh đổi hạnh phúc của cuộc đời mình.

Phong chằm cho mình điều thuốc. Bây giờ tất cả công việc đã ổn định, về phần Vũ Kiệt anh tin nó sẽ điều hành tốt công ty của ba. Tan sở, Phong vừa bước ra cổng công ty thì gặp Lam Phúc. Cô mỉm cười:

- Đi ăn với em được không?

Phong khẽ cười:

- Sao không lên phòng anh? Em đợi lâu chưa?

Lam Phúc bước lên xe Phong, Phong vừa lái vừa quay qua nhìn cô:

- Đi làm cảm thấy thế nào?

- Bình thường.

Phong phì cười, anh biết Phúc muốn tự khả năng mình tìm việc làm, nhưng ông Hưng đã bắt cô về làm cho công ty ông:

- Mấy cô luôn tìm cách để chứng tỏ khả năng của mình. Tại sao không bằng lòng với những gì mình có.

- Anh muốn nói phụ nữ chỉ quanh quẩn trong nhà thôi à, hoặc quá lắm là làm việc nhưng phải theo sự sắp xếp của mấy anh phải không?

Phong khoát tay khẽ cười:

- Như thế có gì sai?

- Không ngờ anh cũng độc đoán đấy.

Phong bật cười rồi dịu giọng:

- Hoàng My cũng từng nói với anh như thế.

- Thấy không? Anh nên bỏ tư tưởng bảo thủ đi.

- Mấy cô chống đối ghê quá, chúng tôi ngăn cũng như không.

Lam Phúc bật cười, tự nhiên Phong nhớ Hoàng My quay quắt. Lam Phúc có nét gì đó rất giống My mà anh không giải thích được. Mỗi lần đi bên Phúc, Phong lại lẩn quẩn bởi hình bóng My trong đó.

Sau khi ăn xong, Phong đưa Lam Phúc về, cô có trầm ngâm như muốn nói gì đó. Cuối cùng khi xe dừng lại trước cổng, Phúc vẫn ngồi yên:

- Em muốn nói gì với anh phải không?

- Sao anh nghĩ vậy?

Phong mỉm cười dịu dàng, không trả lời:

- Có phải anh và Hoàng My đã chia tay?

Hoàng My quay qua nhìn Phúc, cô chớp mắt:

- Em xin lỗi nhưng không thể coi đó không liên quan đến mình, nói đúng hơn là gia đình em.

- Không như em nghĩ đâu.

- Đừng dối em, em hiểu anh rất rõ. Hôm qua em gặp Hoàng My trong nhà hàng, hình như My đã đi làm trở lại phải không?

Lam Phúc nhìn anh rồi như không kèm được, cô buông gọn:

- Anh ngốc lắm.

Phong nhìn cô nghiêm nghị:

- Hồn.

Lam Phúc cúi đầu:

- Em xin lỗi.

Phong khoát tay:

- Bỏ đi, anh biết tự sắp xếp chuyện của mình.

- Anh có biết anh đang hại Lam Bình và cả mình không?

Phong châm cho mình điều thuốc, Phong nhìn anh khẽ nhếch môi:

- Nếu có Hoàng My bên cạnh anh đã không đốt phổi mình thế này.

- Thật ra em muốn nói gì?

- Em không muốn gia đình mình lợi dụng tình cảm của anh nữa, chấm dứt đi Phong, anh cứ như thế chị ấy sẽ càng hi vọng và càng yêu anh hơn chứ không suy nghĩ để nhìn lại đâu.

- Lam Bình là chị em đây Phúc.

Phúc nhìn anh:

- Vì là chị nên em mới im lặng đến bây giờ, nhưng khi biết anh và Hoàng My như thế, em không thể không ray rứt. Anh có dám nói anh sẽ chăm sóc Lam Bình suốt đời không? Không chứ gì? Vậy thì chấm dứt đi, nếu thế thì tốt cho tất cả, nhất là đối với Lam Bình, nếu không chị ấy sẽ là người đau khổ nhiều nhất.

Phong nhìn cô, mắt thoáng nét gì đó thoáng qua rồi dịu giọng:

- Cảm ơn em, hình như em luôn là người hiểu anh nhiều nhất.

Lam Phúc chớp mắt yếu đuối khi nghe câu nói đó. Cô vội quay đi:

- Em chỉ muốn tốt cho chị của mình và không muốn anh khó xử.

Phong im lặng, anh cũng từng nghĩ như Lam Phúc nhưng vẫn không dám dứt khoát. Phong không ngờ có lúc mình lại yếu đuối và thiếu tự tin như thế, nhưng quả là Lam Bình luôn làm anh lo sợ, ám ảnh, nếu xảy ra chuyện gì thì đó là sự trừng phạt nặng nề nhất đối với anh.

- Anh sẽ suy nghĩ lời em nói. Đừng làm gì nhé Phúc. Hãy để anh tự giải quyết.

Phúc nhìn anh, cô hiểu với bản tính của Phong thì sớm muộn gì Phong cũng sẽ nói chuyện thẳng thắn với Lam Bình. Thật vô lý nếu cứ đòi hỏi ở Phong sự cao thượng như thế, cô muốn nói để Phong hiểu gia đình cô cũng suy nghĩ sâu sắc và không mù quáng chiều theo Lam Bình, nếu có mất tình cảm nào đó của Phong với gia đình mình thì Phúc không muốn mất sự tôn trọng, kính nể mà anh đã từng có đối với gia đình cô, Phúc cần giữ lại điều đó trong lòng Phong.

- Hôm qua, mẹ đã nói chuyện với em rất lâu, và em hiểu sự ray rứt của mẹ. Bà rất mang ơn anh.

Phong khoát tay, một cử chỉ quen thuộc của anh:

- Đừng nghĩ như thế, anh rất quý trọng dì và chú, không có sự trả ơn ở đây. Anh rất thật lòng.

Phúc hài lòng vì câu nói đó của Phong. Cô khẽ cười:

- Em chỉ mong có thế.

Phong nhìn cô rồi chột nói:

- Em biết không, em và Hoàng My rất giống nhau, từ cách suy nghĩ đến cử chỉ, nhiều lúc anh cảm thấy lạ lùng.

Phong nghe nhoi nhói ở ngực, cô khẽ cười:

- Thật không?

Phong gật đầu, Phúc nheo mắt:

- Nhưng có một điều khác.

Phong khẽ cười nhướng mắt. Phúc bật cười:

- Là cảm giác, điều đó anh chỉ có khi ở bên Hoàng My thôi, đúng không?

Phong bật cười, đây cũng là nét lém lỉnh mà cả hai rất giống nhau. Phong nheo mắt:

- Em rành tâm lý quá. Yêu chưa nhóc?

Phúc đỏ mặt:

- Nhìn mọi người, em đã sợ lắm rồi. Không dám đâu.

Phong khẽ cười:

- Anh chắc chắn người nào được em yêu sẽ luôn cảm thấy quay quắt, không yên ổn.

- Anh luôn có cảm giác đó với Hoàng My à?

Phong mỉm cười dịu dàng:

- Không, anh yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy.

Phúc nhún vai, cố che giấu cảm giác đau khổ:

- Nếu em không tìm được người nào yêu em như anh yêu Hoàng My, em sẽ không chấp nhận đâu.

- Đừng nói bậy nhóc. Anh dám chắc có rất nhiều người lao đao vì em rồi phải không?

- Dĩ nhiên, em gái anh đâu phải tệ.

Phong bật cười, hôm nay anh cảm thấy một chút ấm áp do Lam Phúc mang lại. Phong thấy thoải mái khi đi bên cạnh cô. Lam Phúc đưa tay nhìn đồng hồ:

- Em vào nhe, anh khỏi vào hôm nay. Em thấy anh mệt lắm.

Phong cười gật đầu, anh chào cô rồi cho xe chạy đi, Lam Phúc đi về phòng mình nhưng ngang qua phòng Lam Bình, cô gặp chị ở đó:

- Chị chưa ngủ sao?

- Anh Phong về rồi à?

Phúc nhìn chị, thì ra này giờ Lam Bình đã thấy:

- Hai người nói chuyện gì lâu thế? Sao không vào nhà?

- Chị sao vậy?

- Mấy ngày rồi anh ấy không đến thăm chị. Sao Phong không vào nhà?

Phúc nhìn chị, khẽ thở dài:

- Anh ấy bận.

Lam Bình im lặng, đôi mắt thoáng nét đau đớn, Phúc bắt lực nhìn chị, tự nhiên cô thấy giận ghê gớm.

- Chị đừng thế nữa. Chị thử một lần gạt bỏ hình ảnh anh Phong ra khỏi tâm trí mình, chị sẽ thấy nhẹ nhàng hơn đấy.

Lam Bình gục đầu trong tay yếu đuối:

- Em có mọi thứ nên tưởng chuyện gì cũng dễ dàng. Có bao giờ em trải qua cảm giác sống chết vì một tình cảm nào đó chưa? Đối với chị, anh Phong chính là tình cảm đó.

Lam Phúc chớp mắt, cô nghe cổ mình nghẹn đắng:

- Vậy chị có nghĩ đến việc hi sinh cho người mình yêu không? Đó là tình cảm cao cả nhất đấy.

Lam Bình nhìn Phúc hoang mang, Phúc nhìn thẳng vào mắt chị:

- Không phải chị là người đau khổ nhất đâu mà chính là anh Phong đó. Suy nghĩ đi rồi chị sẽ hiểu.

- Chị chỉ muốn trò chuyện với anh ấy thôi mà. Chị không đòi hỏi điều gì khác.

Lam Phúc khẽ cười, không biết Lam Bình không hiểu hay cố tình không hiểu:

- Không ai chấp nhận chuyện ấy cả. Đứng vào vị trí của Hoàng My, em tin chị sẽ không chịu đựng nổi.

- Anh Phong nói Hoàng My không hẹp hòi.

Lam Phúc nhìn chị rồi nhìn nơi khác như không muốn nhìn về thiểu não của Lam Bình, đến cô còn cảm thấy chán nản nói chị Phong:

- Nếu chị nói thế, em cũng không biết phải nói gì. Em mệt mỏi lắm.

Lam Bình nhìn em:

- Em có biết chị muốn được như em thế nào không? Cứ vô tư, không biết đau khổ là gì? Vì vậy em không hiểu được sự đau khổ của chị đâu.

Lam Phúc khẽ nhếch môi cười, nụ cười có vẻ cay đắng, thâm lặng:

- Chị luôn nghĩ mình bất hạnh, đau khổ nhất, nhưng không phải thế đâu. Có những cái đau khổ không thể bộc lộ ra ngoài chỉ có thể chịu đựng trong âm thầm, những cái đó mới là cái đau suốt đời.

Lam Bình nhìn em ngạc nhiên:

- Em sao thế?

Phúc khẽ cười:

- Em chỉ muốn nói em không vô tư như chị nghĩ đâu. Em về phòng đây.

Nói rồi cô đứng lên, Lam Bình nhìn theo hoang mang, cô cảm thấy hôm nay Phúc rất lạ.